

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. J.**
bytem x
zastoupený JUDr. Pavlem Kiršnerem, advokátem
sídlem Rumunská 12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2020 č. j. 168/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 11. 2019 č. j. MHMP 2380437/2019/Raj.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“) a naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu. Za naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku byla žalobci dle ust. § 125c odst. 5 a ust. § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce ve své žalobě namítal, že se neztotožňuje s právním názorem žalovaného a měl za to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno nezákonně. Domníval se, že v posuzovaném případě nelze označit oznámení o přestupku a úřední záznam za podpůrný či dokreslující důkaz, jak uvedl žalovaný, a bylo na místě provést další důkazy, a to zejména výsledky zasahujících policistů. Žalobce namítá, že v dané věci nebyl na základě provedených důkazů zjištěn skutkový stav dostatečně určitě na to, aby správní orgán prvního stupně mohl upustit od výsledku policistů, který navrhoval. Vzhledem k tomu, že je fotografie z měřicího zařízení velmi nekvalitní, je zřejmé, že ztotožnění jeho vozidla s vozidlem na fotografii a vozidlem kontrolovaným hlídkou zasahujících policistů bylo v úvaze správního orgánu prvního stupně a v úvaze žalovaného provedeno primárně na základě informací obsažených v jednostranném úředním záznamu a v oznámení o přestupku, které navíc žalobce nepodepsal. Proto se domníval, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem.
4. Podle žalobce vyplývají ze spisové dokumentace shromážděné správním orgánem prvního stupně v daném přestupkovém řízení takové okolnosti, které vzbuzují důvodné pochybnosti o tom, že se skutek stal tak, jak je popsán v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a že ho spáchal žalobce. Žalobce od počátku řízení uváděl, že předmětné vozidlo v danou dobu neřídil a že si není vědom spáchání přestupku. Vzhledem k tomu, že fotodokumentace ve spisu nezachycuje žalobce při jízdě předmětným vozidlem, měl se správní orgán prvního stupně vypořádat s námitkou žalobce, že předmětné vozidlo neřídil, a pokud by dospěl k závěru, že žalobce byl skutečně řidičem vozidla a spáchal daný přestupek, měl své úvahy řádně zdůvodnit a obhajobu žalobce vyvrátit. K tomu měl podle názoru žalobce předvolat zasahující policisty, kteří by se vyjádřili ke skutkovému stavu, zejména k tomu, zda po změření rychlosti u předmětného vozidla mohli vozidlo až do zastavení a provedení prohlídky celou dobu bez obtíží sledovat, zda byl řidičem vozidla skutečně žalobce, a dále například, zda byli řádně proškoleni k používání měřicího zařízení, což bylo další námitkou žalobce.
5. Žalobce se dále domníval, že žalovaný pochybil, když potvrdil způsob, jakým se správní orgán prvního stupně se vypořádal s námitkou žalobce ohledně způsobu měření rychlosti. Nelze bez dalšího zkoumání pouze konstatovat, že pokud je měřicím zařízením pořízena fotografie měřeného vozidla, je toto měření automaticky správné, neboť v případě nesprávného měření by přístroj fotografii neuložil. Záznam o přestupku pořízený měřicím přístrojem RAMER 10 C je problematický z několika důvodů - zejména dvojnásobné překročení rozdílu v rychlosti měřicího a měřeného vozidla, dále ve velmi nízkém kvalitě pořízeného obrazového záznamu, ze kterého není rozeznatelný ani typ vozidla a rovněž SPZ je velmi špatně čitelná, konečně též v tom, že na pořízeném záznamu se nachází druhé vozidlo v protisměru a ze záznamu není patrná ani identifikace směru měření. Další podstatnou okolností, kterou se měl žalovaný zabývat, je podle žalobce to, že v úředním záznamu o

spáchání přestupku je uveden jako čas spáchání přestupku 11:13 hod., přičemž žalobce byl obviněn z přestupku, kterého se mněl dopustit dne 25. 09. 2019 v čase 18:13 hod. Zároveň je v úředním záznamu zaznamenáno, že došlo k zastavení a provedení kontroly nákladního automobilu.

6. Žalobce také namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to zejména proto, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s výše uvedenými námitkami a obhajobou žalobce. Měl také za to, že žalovaný dostatečně nezodůvodnil uložení správního trestu, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu žalovaný dospěl k závěru, že v čase 18:30 hod. je v daném místě silný provoz, a riziko vzniku ohrožení ostatních účastníků je tak vyšší. Pokud vzal tuto skutečnost žalovaný v potaz, měl by uvést, jakými úvahami k ní dospěl a tyto úvahy podložit, neboť v opačném případě by jeho rozhodnutí mohlo vykazovat znaky libovůle. Žalovaný se přitom vůbec nezabýval například tím, zda ke spáchání přestupku došlo v pracovní den nebo v den pracovního klidu, což má zajisté vliv na hustotu provozu.
7. Žalobce dále uvedl, že žalovaný pochybil při posuzování aplikace zásady „*in dubio pro reo*“, neboť v odvolání namítal rozpor prvostupňového rozhodnutí s touto zásadou, která podle žalobce nebyla dodržena. Žalovaný k této námitce konstatoval, že k porušení této zásady nedošlo, neboť tuto zásadu je možné aplikovat pouze v případě, že existují pochybnosti o tom, že došlo ke spáchání přestupku určitou osobou. Podle žalobce v daném případě existují důvodné pochybnosti o tom, že se dopustil přestupku, a proto bylo na místě tuto zásadu aplikovat, event. provést další dokazování, které by tyto pochybnosti odstranilo. Pokud tak správní orgány neučinily a žalovaný postup správního orgánu prvního stupně potvrdil jako správný, bylo řízení zatíženo podstatnou vadou, pro kterou nemůže napadené rozhodnutí obstát.
8. Žalobce uzavřel, že nebyly nedostatečně zohledněny okolnosti konkrétního případu, žalovaný se nezabýval otázkou naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku a námitkami žalobce uplatněnými v odvolacím řízení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námitky, poukázal na to, že námitky korespondují s námitkami vznesenými v odvolacím řízení, přičemž u řady z nich odkazoval na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Měl za to, že námitky jsou nedůvodné a účelové, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
12. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: výstup ze silničního rychloměru, ověřovací list metrologického střediska ze dne 17. 5. 2019, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 2380437/2019/Raj ze dne 26. 11. 2019, odvolání žalobce ze dne 12. 12. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 168/2020-160-SPR/3 ze dne 13. 2. 2020.

13. Soud ze správního spisu zjistil, že nezjištěný řidič dne **25. 9. 2019 kolem 18:13 hod. v ul. 5. května v Praze 4** – jel s mot. vozidlem tov. zn. **Toyota**, registrační značky **x**, rychlostí **97 km/h** a nikoli v obci dovolenou rychlostí do **50 km/h**, čímž překročil nejvýše zde povolenou rychlost o **47 km/h**.
14. Dne **26. 11. 2019** bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí č. j. **MHMP 2380437/2019/Raj**, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši **5 000 Kč** a současně zákaz řízení motorových vozidel na dobu **6 měsíců**. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne **12. 12. 2019** odvolání, které dne **20. 12. 2019** doplnil. **Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.**
15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
16. Podle ust. § 18 odst. 4 zákona **o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.**
17. Podle ust. **§ 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.**
18. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu **za přestupek se uloží pokuta od 5000 Kč do 10000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.**
19. Podle ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu **zákaz činnosti se uloží na dobu od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3.**
20. Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo, že v obecné rovině záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů za přestupky na úseku rychlé jízdy. Fotografie pořízená měřícím zařízením standardně umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty (srov. pro ilustraci např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je-li tomu tak, i správní soudy uznávají, že v takových případech není na místě provádět výslech zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70).
21. V posuzovaném případě není pochyb o tom, které vozidlo bylo měřeno a ze záznamu o přestupku je možno rozeznat typ vozidla i jeho registrační značku, nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že záznam je nekvalitní. Výstup ze silničního rychloměru je dle soudu v dostatečné kvalitě, kdy i z fotografie, která není zvětšená, lze bez problémů rozeznat jednotlivé znaky registrační značky. Vozidlo žalobce bylo navíc měřeno v úseku, kde jsou jízdní pruhy vedoucí opačným směrem odděleny betonovými svodidly, a nemůže tak ani být pochyb o

tom, že by měření rychlosti případně probíhalo v opačném směru jízdy, než ve kterém se pohybovalo vozidlo žalobce. Ve správním spise se tudíž nacházejí dostatečné podklady pro prokázání toho, jakým vozidlem byl daný přestupek spáchán a nejedná se tedy žádné úvahy správního orgánu založené na jednostranném úředním záznamu. Dle osvědčení o registraci vozidla je vozidlo žalobce evidováno jako nákladní automobil, a proto pokud o něm správní orgány hovoří jako o nákladním automobilu, tak to není pochybením při zjišťování skutkového stavu

22. Žalobce dále namítal, že se přestupek nestal tak, jak jej ve svém rozhodnutí zachytil správní orgán prvního stupně, zejména, že vozidlo, kterým byl spáchán přestupek, v dané době neřídil. Zdejší soud poukazuje na to, že z fotografií z místa zastavení vozidla a z úředního záznamu je zřejmé, že vozidlo žalobce bylo zastaveno policií v ulici 5. května na úrovni křížení s ulicí Vyskočilova ve směru z centra, kdy je zřejmé, že řidič vozidla, předložil občanský a řidičský průkaz žalobce a policie jej jako žalobce podle těchto dokladů ztotožnila. Tvzení žalobce o zneužití dokladů považuje soud za zcela účelové, zasahující policisté jsou jistě schopni podle předložených dokladů ověřit, zda se jedná o osobu, které dané doklady patří. Žalobce také v průběhu správního řízení neuvedl, ani neprokázal, proč nemohl dané vozidlo v době spáchání přestupku řídit, ani kde se měl ve skutečnosti nacházet. K obecné námitce žalobce o možnosti policie sledovat jeho vozidlo soud uvádí, že vozidlo policie se v době měření rychlosti pohybovalo stejným směrem jízdy jako vozidlo žalobce a s ohledem na to, že se jednalo o rovný a přehledný úsek vozovky, kdy policie provedla zastavení bezodkladně, tak nevystaly pochybnosti o tom, že by policie ztratila vozidlo žalobce z dohledu. Úřední záznam je v této situaci pouze doplňujícím důkazem, který potvrzuje, že policisté ztotožnili podle dokladů, jejichž kopie jsou obsaženy ve správním spise, žalobce a výslech policistů by v této situaci nemohl přinést žádné nové informace, neboť skutkový stav byl pro prokázání odpovědnosti žalobce za daný přestupek zjištěn zcela dostatečně.
23. V daném případě nevystaly žádné pochybnosti o věrohodnosti tvrzení policistů v úředním záznamu. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku již na základě prostého kontrolního zjištění, příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V dané věci má soud za to, že tvrzení policistů v úředním záznamu je zcela věrohodné, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru a dle soudu tedy nelze pochybovat o tom, že daný přestupek

spáchal žalobce, kterého téměř okamžitě po spáchání zcela věrohodně ztotožnili zasahující policisté podle dvou předložených dokladů.

24. K námitce žalobce, ohledně způsobu měření rychlosti, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 159/2018 – 37 ze dne 26. 7. 2018. Nejvyšší správní soud se vyjádřil k funkci měřicího zařízení Ramer 10C: *„Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C: ‘Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný’ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“* Totéž platí i v nyní projednávané věci, pokud tedy měření proběhlo, což potvrzuje záznam o přestupku, tak byl proces měření vyhodnocen jako správný.
25. Za této situace soud považuje žalobcem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky žalobce proti způsobu měření, nejsou způsobilé výsledek měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením navržených důkazů.
26. Další namítanou skutečností bylo, že v úředním záznamu o spáchání přestupku je uveden čas spáchání 11:13 hod., přičemž žalobce je obviněn z přestupku, který se měl stát v 18:13 hodin. K danému soud uvádí, že z výstupu ze silničního rychloměru je zřejmé, že měření proběhlo dne 25. 9. 2019 v 18:13 hod., kdy bylo měřeno vozidlo registrační značky X tov. značky Toyota. V úředním záznamu je uvedeno, že bylo zastaveno vozidlo stejné tovární a registrační značky, kdy je zřejmé, že z důvodu písařské chyby je zde chybně vyznačeno, že tomu tak bylo v čase 11:30 hod., ale jak správně poukázal žalobce, tak úřední záznam je pouze jednostranným úkonem policie a důkazem doplňujícím, tudíž v situaci, kdy z výstupu ze silničního rychloměru je zřejmé, že ke spáchání daného přestupku došlo skutečně v čase 18:13:21 hod., tak nemůže dojít k záměně daného jednání za jiné a nejedná se o takové pochybení, pro které by bylo nezbytné napadené rozhodnutí zrušit.
27. Soud se neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na odvolací námitky i s konkrétními odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Městský soud v Praze má za to, že jeho odůvodnění bylo zcela dostatečné a přiléhavé. Vzhledem k obecnosti dané námitky se jí soud nemohl blíže zabývat.
28. Z fotografií z místa zastavení vozidla žalobce policií je také zřejmé, že v dané době byl v místě silný provoz, neboť jízdní pruh při pravém kraji vozovky je zcela obsazen projíždějícími vozidly a je také patrné, že značné množství vozidel projíždí i dalšími jízdními pruhy. Nadto je správním orgánům z jejich činnosti známo, že ulice 5. května je páteční komunikací v centru hl. m. Prahy, kdy ve středu 25. 9. 2019 v 18:13 hod. je takřka jisté, že bude silný provoz, což následně dokládají i fotografie obsažené ve správním spise. Tudíž i námitka, že odůvodnění správního orgánu je nepodložené, je nedůvodná.

29. Jak uvedl zdejší soud výše, tak v posuzovaném případě neexistují pochybnosti, že by ke spáchání přestupku došlo jinou osobou. Nejvyšší správní soud k tomuto již ve svém rozsudku č. j. 9 As 1/2010 - 58 ze dne 15. 7. 2010 konstatoval, že: „Podle Nejvyššího správního soudu je přitom třeba zdůraznit, že aplikace zásady *in dubio pro reo* není mechanická, jak se mylně domnívá stěžovatel. Základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch „obviněného“, je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu *in dubio pro reo* automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití zásady *in dubio pro reo* proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout. Z uvedeného vyplývá, že vzhledem ke skutečnosti, že při rozhodování správních orgánů nedošlo k pochybnostem a po zhodnocení všech dostupných důkazů zaujaly názor, o němž neměly pochyby, nemůže být námitka porušení zásady *in dubio pro reo* důvodná. Pokud stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je třeba zdůraznit, že citované rozhodnutí nejenom, že plně respektuje aplikaci zásady *in dubio pro reo*, jak je popsána výše, a proto nemůže být v této věci aplikováno, ale navíc dopadá na zcela odlišnou skutkovou situaci, než jaká nastala v nyní projednávané věci.“ Vzhledem k tomu, že soud má ve shodě se správními orgány za to, že v daném případě nebyla dána žádná možnost, že by se přestupku dopustila jiná osoba, tak nebylo namístě aplikovat výše uvedenou zásadu.
30. Žalobcem odkazovaná judikatura není v rozporu se závěry, ke kterým zdejší soud v tomto rozsudku dospěl, a proto se jí více nezabýval.
31. Soud tedy uzavírá, že byly zohledněny všechny okolnosti daného případu, správní orgány se zabývaly společně otázkou naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku a žalovaný dostatečně reagoval na odvolací námitky.
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně